

IMMIGRACIÓ

Com plora el mar, com plora el cel
quan veu les vides que es perden en ell.

Amb la por clavada a la pell,
com un crit que es perd al vent cruel.

No em vull ni imaginar
com de malament ho han de passar,
intenten travessar el mar
sense aigua ni menjar.

Entre llàgrimes han de marxar
de la terra on es van criar,
cap a l'horitzó han d'anar
sense cap esperança trobar.

Deixen enrere la seva casa i records
amb els ulls plens de llàgrimes i dolors,
només porten somnis trencats
i un cor que poc a poc es va apagant.

Amb el cor ple de records
han de marxar cap als nords,
salten fronteres i es posen en perill,
no saben si viuran els seus fills.

Amb pasteres navegant durant dies
a la cerca d'alguna cosa millor,
però només troben mentides
i han de sentir molta por.

Quan descobreixen la veritat
ja és massa tard,
res és com esperaven
només es tenen els uns als altres.

Enyorança pels que s'han quedat,
però ells també han d'estar molt enfadats.

Han de sentir desolació,
tot el que els envolta, és fosc.

Ningú sap com els anirà,
si una vida millor podran trobar,
només els queda l'esperança
i tenir-se entre tots confiança.

No em vull ni imaginar
com de malament ho han de passar
i que ningú els pugui confirmar
si la seva vida canviarà.

Somnis trencats en aigua salada,
esperances mortes a la matinada,
pasteres plenes d'il·lusió
que es perden en la desolació.